

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. Č.**, o podání ze dne 28. 2. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 4. 2013, č. j. 10 Na 18/2013 - 11,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností brojí proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem.

Ze spisu krajského soudu přitom Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel nejprve dne 1. 3. 2013 podal ke krajskému soudu podání ze dne 28. 2. 2013, načež byl vyzván krajským soudem k odstranění vad tohoto podání usnesením ze dne 15. 3. 2013, č. j. 10 Na 18/2013 - 2. Stěžovatel poté elektronickým podáním ze dne 26. 3. 2013 požádal o ustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem. Krajský soud poté usnesením ze dne 16. 4. 2013, č. j. 10 Na 18/2013 - 11, stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce zamítl. Usnesením ze dne 13. 5. 2013, č. j. 10 Na 18/2013 - 18, pak krajský soud rozhodl o odmítnutí stěžovatelova podání ze dne 28. 2. 2013, neboť stěžovatel přes výše uvedenou výzvu soudu neodstranil vady uvedeného podání. Dne 2. 5. 2013 stěžovatel podal kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 16. 4. 2013, č. j. 10 Na 18/2013 - 11, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem. Tato kasační stížnost byla podána Nejvyššímu správnímu soudu a krajský soud o ní byl informován přípisem ze dne 21. 5. 2013.

Z úřední činnosti je pak Nejvyššímu správnímu soudu známo, že kasační stížnost, kterou stěžovatel brojil proti usnesení krajského soudu č. j. 10 Na 18/2013 - 18 ze dne 13. 5. 2013, tedy proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí podání stěžovatele, byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 As 113/2013 - 6.

Nejvyšší správní soud podotýká, že vzhledem k povaze rozhodnutí, proti němuž směřuje kasační stížnost, netrval v souladu se svou dosavadní judikaturou na zaplacení soudního poplatku ani na povinném zastoupení advokátem, neboť trvání jak na podmínce uhrazení soudního

poplatku, tak na podmínce povinného zastoupení by znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že rozhodnutí o ustanovení zástupce je spjata vždy s konkrétním soudním řízením. Z výše uvedeného vyplývá, že již bylo řízení před krajským soudem, v němž měl být stěžovateli podle jeho názoru ustanoven zástupce, pravomocně ukončeno usnesením krajského soudu ze dne 13. 5. 2013, č. j. 10 Na 18/2013 - 18, kterým krajský soud rozhodl o odmítnutí stěžovatelova podání ze dne 28. 2. 2013. Za této situace by rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nemohlo mít pro stěžovatele žádný význam, neboť není možné ustanovit zástupce v již skončeném řízení.

Nejvyšší správní soud tedy vyšel ze své ustálené judikatury, konkrétně z usnesení ze dne 20. 10. 2003, č. j. 6 Ads 42/2003 - 79, ve kterém zdejší soud konstatoval: „*Chybí zde tedy jedna z podmínek řízení – důvod a zájem na právní ochraně. Zájem na právní ochraně není dán tehdy, je-li každému zřejmé, že soudní řízení v dané věci nemůže mít objektivně žádný užitek.*“ Jelikož v projednávané věci též nelze shledat, že by stěžovatel mohl nyní mít právní zájem na rozhodnutí o své kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o neustanovení zástupce v řízení, které již bylo pravomocně skončeno, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu se svou konstantní judikaturou tak, že kasační stížnost stěžovatele odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., užitého přiměřeně podle ustanovení § 120 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (v kontextu s § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu